

РОЗДІЛ 1

Король Фред Хоробрий

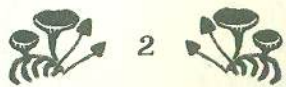
Була колись крихітна країнка під назвою Ріг Достатку, якою століттями незмінно правила династія світловолосих королів. У ті часи, про які я пишу, королем був Фред Хоробрий. Він сам себе проголосив «Хоробрим» у день власної коронації — почасти тому, що це гарно звучало в поєднанні з іменем Фред, але також через те, що одного разу він спромігся власноруч, якщо не рахувати п'ятьох лакеїв і хлопчика-прислужника, ввіймати й убити осу.

Король Фред Хоробрий зійшов на трон шалено популярним. Він мав чудові жовті кучері й прегарні пишні вуса, а ще розкішно виглядав в обтислих бриджах, оксамитових дублетах і сорочках з оборками, що їх тоді зазвичай носили багатії. Подейкували, ніби Фред мав щедре серце, він усміхався і махав рукою всім, кому потрапляв на очі, і виглядав дивовижно вродливим на портретах, що їх поширювали для розвішування в мерях містечок. Життя мешканців Рогу Достатку з новим королем було

щасливе, і багато хто вважав, що він може навіть перевершити свого батька Річарда Справедливого, у якого (хоч цього майже ніхто в той час не згадував) були доволі криві зуби.

Король Фред потай відчував полегкість, коли зрозумів, що Рогом Достатку було так легко правити. Країна, фактично, сама собі давала раду. Майже всі мали багацько їжі, торговці заробляли цілі горщики золота, а Фредові радники спритно вирішували будь-яку проблему, що зрідка виникала. Фреду залишалося тільки сяяти усмішкою, коли він проминав у кареті своїх підданих, і п'ять разів на тиждень вирушати на полювання з двома найкращими друзями: лордом Спителвортом і лордом Флапуном. Спителворт і Флапун мали в цій країні власні великі маєтки, але їм було значно дешевше й цікавіше жити в палаці, споживати королівську їжу, полювати на його оленів і пильно стежити, щоб монарх бува не закохався в якусь чарівну придворну даму. Вони не хотіли, щоб король одружувався, адже королева могла б зіпсувати всю їхню потіху. От якось білявому й симпатичному Фредові почала подобатися чорнява і вродлива леді Есланда. Але Спителворт переконав Фреда, що вона занадто серйозна й начитана, аби її полюбили в цій країні як королеву. Фред не знав, що лорд Спителворт мав зуба на леді Есланду. Колись він *сам* просив її руки, але дістав від неї гарбуза.

Лорд Спителворт був худючий, хитрий і кмітливий. Його приятель Флапун мав рум'яні щоки і був такий дебелий, що потрібна була допомога шістьох чоловіків, щоб підсадити його на здоровезного гнідого коня. Хоча

Флапун і поступався розумом Спителворту, та все ж був значно кмітливішим за короля.

Обидва лорди були майстрами лестощів і мастаками вдавати здивування, як же то добре все вдається Фредові — від верхової їзди до гри в класики. Спителворт володів неабияким талантом переконувати короля робити те, що було потрібно самому Спителворту, а Флапун мав дар примушувати короля повірите в те, що в цілому світі немає нікого відданішого за двох його найкращих друзів.

Фред уважав Спителворта і Флапуна чудовими й веселими друзями. Вони підмовляли його влаштовувати вигадливі вечірки, вишукані пікніки і розкішні бенкети, адже слава про смачнющу їжу Рогу Достатку рознеслася далеко поза його межі. Кожне містечко спеціалізувалося на власному делікатесі, рівного якому не було в усьому світі.

Столиця Рогу Достатку — Рогаликвіл — була розташована на півдні країни й оточена рясними садами, полями мерехтливої золотистої пшениці й луками смарагдово-зеленої травички, на яких паслися білосніжні молочні корови. Вироблені селянами вершки, борошно і фрукти пізніше потрапляли до унікальних пекарів Рогаликвіла, які випікали рогалики та інші кондитерські вироби.

Уявіть собі, якщо забажаєте, найсмачніший тортик або тістечко, які ви коли-небудь куштували. Так ось, мушу вам сказати, що в Рогаликвілі вважалося б жахливою ганьбою, якби вам хтось запропонував подібні ласощі. Адже якщо на очах у будь-якої дорослої людини не виступали сльози радості, коли вона смакувала якусь рогаликвілівську випічку, це вважалося провалом, і таку

випічку ніколи більше б не випікали. На вітринах пекарень Рогаликвіла красувалися гори таких делікатесів, як «Дівочі мрії», «Колиски фей» і найвідоміші з усіх «Небесні надії», які мали такий нестерпно вишуканий смак, що їх зберігали для особливих випадків, і всі, кому щастило поласувати ними, ридали від щастя. Король Порфіріо з сусідньої Плуританії навіть прислав королю Фреду листа з пропозицією вибрати для одруження будь-яку зі своїх дочок в обмін на довічне постачання «Небесних надій», але Спителворт порадив Фредові розреготатися прямо в обличчя плуританському послові.

— Та ж його дочки *навіть близько* не такі вродливі, щоб віддавати йому натомість «Небесні надії», володарю! — наполог Спителворт.

На північ від Рогаликвіла також розкинулися зелені луки на берегах прозорих іскристих річок, і там паслися чорнющі, як смола, корови й радісні рожеві свинки. Вони своєю чергою обслуговували міста-близнята Камамбербург і Шинкотаун, які поєднувалися між собою арковим кам'яним мостом через головну річку Рогу Достатку — Флуму. По ній барвисті баржі з одного кінця королівства в другий перевозили товари.

Камамбербург славився своїми сирами: величезними білими дисками, щільними помаранчевими кругляками, розсипчастими масами з синіми прожилками в діжечках і ніжнішими за оксамит вершковими сирочками.

Шинкотауну не було рівних у виробленні копчених і смажених із медом шинок, скибочок бекону, пікантних ковбасок, біфштексів, що тануть у роті, і пирогів з оленятини.

Пахучі дими з димарів шинкотаунських печей з червоної цегли змішувалися з духмяними ароматами, що долинали з дверей камамбербурзьких сироварень, і навіть на відстані сорока миль звідтіля неможливо було стримати слину, вдихаючи це запашне повітря.

Проїхавши пару годин на північ від Камамбербурга і Шинкотауна, ви опинялися серед численних виноградників з ягодами завбільшки з яйце, стиглим, солодким і соковитим. Якщо ж поїхати ще далі, то вже надвечір ви б дісталися гранітних мурів міста Виночерпія, що славилася своїми винами. Подейкували, ніби у Виночерпії таке повітря, що можна захмеліти, просто прогулюючись його вуличками. Найкращі вина коштували тисячі й тисячі золотих монет, тож виночерпіївські торговці вином були чи не найбагатшими в усьому королівстві.

Але трішечки далі на північ від Виночерпія коїлося щось дивне: складалося враження, ніби напрочуд родючі землі Рогу Достатку виснажилися, зроджуючи найкращі у світі трави, фрукти і злаки. На самісінькому північному краю країни розташувалася місцина під назвою Болотянка, де не росло нічого, крім прісних, немовби гумових грибів, а також ріденької й сухої трави, придатної хіба, щоб прогудувати кількох шолудивих овець.

Болотянці, які випасали тих овець, були далеко не такими випеченими, доглянутими й ошатними, як мешканці Виночерпія, Шинкотауна, Камамбербурга або Рогаликвіла. Були вони змарнілі й обдерті. За їхніх напівголодних овець ніколи не можна було виручити великих грошей ні в Розі Достатку, ні за кордоном, тож мало хто з болотянців мав колись нагоду скуштувати вишукані вина, сири,

шинки чи тістечка Рогу Достатку. Зазвичай болотянці споживали масний баранячий бульйон, зварений із тих овець і баранів, які вже були застарі для продажу.

Решта жителів Рогу Достатку вважали болотянців тупими недотепами — непривітними, брудними і дратівливими. Рогодостатківці глузували з їхніх хриплих голосів, передражняючи їх й уподібнюючи до сиплого бекання старих баранів. Висміювали їхні манери і простодушність. На думку всіх мешканців Рогу Достатку, єдиним вартим уваги надбанням болотянців була хіба що легенда про Ікабоґа.

РОЗДІЛ 2

Ікабоґ

Легенда про Ікабоґа передавалася з уст в уста численними поколіннями болотянців, сягнувши аж самого Рога-ликвіла. Тепер її знають усі. Звичайно ж, як це трапляється з кожною легендою, вона потроху змінювалася залежно від того, хто її переповідав. Проте всі оповідачі сходилися на думці, що це страховисько мешкало на самісінькому північному краєчку країни, серед темного й доволі імлистого болота, занадто небезпечного, щоб туди насмілилася ступити нога людини. Подейкували, що ця потвора пожирає діточок й овець. Іноді вона могла навіть напасти на дорослих чоловіків і жінок, якщо ті необачно підходили вночі заблизько до болота.

Норов і зовнішність Ікабоґа змінювалися залежно від оповідача. Хтось казав, що він схожий на змія, інші впо-дібнювали його до дракона чи вовка. Одні стверджували, що він гарчав, інші — що сичав, а ще інші — що він линув нечутно, мов туман, опускаючись зненацька на болото.

Казали, що Ікабоґ наділений надприродними силами.

